

РЕШЕНИЕ

№ 5305

гр. София, 16.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **9363** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя Д. Ф., срещу т.7 и 8 по Протокол за извършена проверка изх. №ПР2122094/30.07.2021 г., издаден от Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с който на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ са дадени задължителни предписания.

Жалбоподателят счита, че предписанията са незаконосъобразни, поради противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди, че съгласно разпоредбата на чл.270 КТ задължението на работодателя е търсимо от работника, а последният не се е явил в предприятието, където се извършва работата и не се е възползвал от възможността да поиска писмено по реда на чл.270, ал.3, изр. 3 КТ да получава възнаграждението си по банков път. Сочи, че липсва достатъчна информация относно дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 КТ, като дори да бъде възприет приетия от контролния орган размер, следва отново да се съобрази възможността за заплащане и на това парично задължение.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ – Б. (ДИТ) се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди предписанията, дадени от ДИТ. Претендира присъждането юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, II отделение, 72-ри състав, след като обсъди

доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01.07.2021 г. на място в обект: бар „С.“, находящ се в [населено място], Централен плаж и на 16.07.2021 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от С. М. и А. Д. /главни инспектори при ДИТ – Б/. При проверката инспекторите са установили следното: Работодателят „Л. К.“ е начислил видно от ведомост за работна заплата, но не е изплатил трудовото възнаграждение за месец септември 2020 г. на А. Н. Д. в размер на 1537,43 лева, който полагал труд като „управител бар“ на обект бар „С.“, находящ се в [населено място], Централен плаж, съгласно изискванията на чл. 128, т.2 КТ във вр. с чл.270, ал.3 КТ, както и, че работодателят не е изплатил обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение на А. Н. Д. със Заповед №14/22.10.2020 г. в размер на 935,20 лева, в нарушение на чл.224, ал.1 КТ във вр. с чл.228, ал.3 КТ.

При извършване на проверката са събрани писмени доказателства – копие на платежна ведомост за работни заплати за м. септември 2020 г. на [фирма], копие на платежни фишове за работна заплата за м. септември и м. октомври 2020 г. на А. Н. Д., копие на Заповед №14/22.10.2020 г. на [фирма] за прекратяване на трудовото правоотношение на А. Н. Д..

С процесния административен акт, в оспорваната му част, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, на жалбоподателя, в качеството му на работодател, е предписано да изплати: по т.7 – уговореното трудово възнаграждение за месец септември 2020 г. на А. Н. Д. в размер на 1537,43 лева, съгласно изискванията на чл.128, т.2 КТ във вр. с чл. 270, ал.3 КТ; по т.8 – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на А. Н. Д. в размер на 935,20 лева, съгласно изискванията на чл. 224, ал.1 КТ във вр. с чл. 228, ал.3 КТ. За оспорваните предписания бил определен срок за изпълнението им до 16.08.2021 г.

Издадените предписания по т.7 и т.8 са обжалвани по административен ред пред Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, който се е произнесъл с мотивирано решение изх. №21063843/25.08.2021 г., с което е отхвърлил жалбата като неоснователна.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ. Жалбата е подадена в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал. 1 във вр. с ал.3 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като дават задължителни предписания на работодателите, за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в

многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

По смисъла на чл. 405 КТ на обжалване подлежат принудителните административни мерки, в конкретния случай изразяващи се в дадените задължителни предписания.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорените предписания, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав намира същите за издадени от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия – чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и в предписаната от закона форма - чл. 59, ал. 2 от АПК. Разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ определя като компетентни органи по прилагане на принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици органите на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекциите „Инспекция по труда“, като поделения в системата на ИА „ГИТ“, които са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение /арг. чл. 12 от ЗА/. Съгл. чл. 21, ал. 1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“, действащ към датата на постановяване на оспорваните предписания и понастоящем, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. и тези по чл. 404, ал. 1, т. 1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Същото изрично е посочено в чл. 21, ал. 4, т. 1 от същия Правилник. Проверките, въз основа на които са дадени задължителните предписания са извършени от главни инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – Б., при и по повод изпълнение на служебните си задължения- чл.16, ал.2, т.2 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“. В титулната част на акта е посочено, че проверката е извършена от лицата на длъжност „главен инспектор“ С. М. и А. Д. и същият е подписан от тези две длъжностни лица.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 404 КТ. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Изложените в решението на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ мотиви следва да се смятат за част от мотивите на административния акт, съгласно чл.97, ал.1, изр.2 АПК.

Спорът между страните се свежда до приложението на нормите на материалния закон – чл.146, т.4 от АПК.

Законорегламентираната материалноправна предпоставка за прилагането на ПАМ по чл.404, ал.1, т.1 от КТ, е наличието на нарушение /нарушения/ на трудовото законодателство, като основание за даване на задължителни предписания от контролните органи на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за тяхното отстраняване.

С предписание № 7 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2122094, връчен на 03.08.2021 г., контролните органи са задължили работодателя да изплати трудовото възнаграждение за месец септември 2020 г. на А. Н. Д. в размер на 1537, 43 лева по реда на чл. 270, ал. 3 от КТ - по ведомост или срещу разписка в срок до 16.08.2021 г.

Същото е определено съгласно задълженията на работодателя по чл.128, т.1 КТ видно от представената пред административния орган платежна ведомост за месец септември, като липсва подпис на служителя, удостоверяващ получаване на сумата. От събраните в административното производство доказателства и до приключване на съдебното следствие, жалбоподателят не е представил доказателства за това, че се е свързал с лицето А. Д. за изплащане на дължимото му трудово възнаграждение. Няма спор, че обема на дължимо поведение на работодателя съгласно текстовото съдържание на предписанието от контролните органи сочи на задължение за изплащане на трудовите възнаграждения по ведомост или срещу разписка лично на работника, съгласно правилото на чл. 270, ал. 3, изр.1 от КТ. Задължението е търсимо по смисъла на чл. 270, ал. 1 от КТ, т.к. се изплаща в предприятието, където се извършва работата. В разглеждания случай това е бар „С.“, находящ се в [населено място], Централен плаж. Същото обаче, представлява основно задължение на работодателя по чл.128, т.2 КТ, съгласно който съществува императивно задължение на работодателя да заплаща уговореното трудово възнаграждение за положения от работниците и служителите труд, като действащото законодателство не предвижда освобождаване от това задължение. Само надлежно отправена покана за получаване на трудовото възнаграждение и неявяване на работника/служителя може да постави в невъзможност работодателя, адресат на предписанието, да изпълни същото. Доказателствената тежест за установяване положителния факт на плащане е за жалбоподателя, а не за административнонаказващия орган. За доказване на нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ е достатъчно да се установи липса на плащане от страна на отговорното длъжностно лице. В случая това се установява от събраните по делото доказателства, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

С предписание № 8 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2122094, връчен на 03.08.2021 г., контролните органи са задължили работодателя да изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на А. Н. Д. в размер на 935, 20 лева, съгласно изискванията на чл. 224, ал. 1 във връзка с чл. 228, ал. 3 от КТ. От прегледа на съдържанието на представен заверен от работодателя фиш за работна заплата за месец октомври 2020 г. на лицето А. Н. Д., е установено, че работодателят е начислил, но не е изплатил обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на работника в размер на 935, 20 лева.

Съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Неоснователни са аргументите на жалбоподателя, че поради непредставена от работника информация за ползване на платен годишен отпуск при предишен работодател, не е могъл да определи и начисли размера на обезщетението. Размерът на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ се определя пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж в предприятието към деня на прекратяването на трудовото правоотношение (чл. 42, ал. 4 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските). Когато работник и служител с придобито право на отпуск премине на работа в друго предприятие, за календарната година на постъпването той ползува платен годишен отпуск пропорционално на прослужените месеци в това предприятие (чл. 33, ал. 1 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските). Правото на платен годишен отпуск за календарната година се определя

въз основа на месеците, които се зачитат за трудов стаж при съответния работодател. Въпреки изложените в жалбата съображения, възпрепятстващи работодателя да определи размера на обезщетението на служителя, от събраните по делото доказателства се установява, че във фиш за работна заплата за месец октомври 2020 г. на лицето А. Н. Д. работодателят е начислил обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на работника в размер на 935, 20 лева. От представените доказателства по делото не се установява изпращане на покана до лицето А. Д. за изпълнение на задължението по чл. 128, т.2, съответно чл.224, ал.1 КТ.

С оглед изложеното и предвид факта че принудителните административни мерки са наложени от компетентен за това орган, при спазване на установената форма и административнопроизводствените правила, в съответствие с материално правните норми, съдът, счита, че те са законосъобразни и не страдат от сочените в жалбата пороци.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което му се дължи съобразно изхода на делото. При определяне размера на възнаграждението, съдът съобрази разпоредбите на чл. 143, ал. 4 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, и предвид действителната фактическа и правна сложност на спора, в полза на Дирекция "Инспекция по труда" - [населено място] следва да бъдат присъдени разноски за защита от юрисконсулт в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], срещу т.7 и 8 по Протокол за извършена проверка изх. №ПР2122094/30.07.2021 г., издаден от Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], с който на основание чл.404, ал.1, т.1 от КТ са дадени задължителни предписания.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] сума в размер на 100 лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: